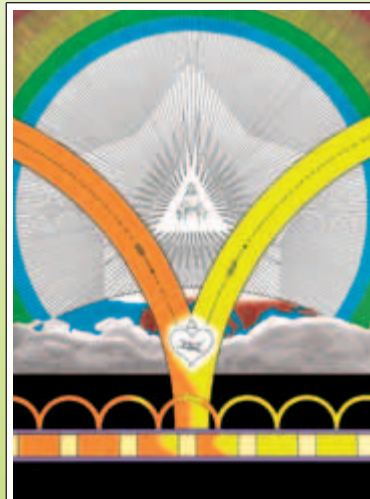

KOSMOS

**TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS
HET DERDE TESTAMENT**

WERELDGODSDIENST EN WERELDPOLITIEK
door **Martinus**

UIT HET BOEK MARTINUS, ZOALS WE HEM ONS HERINNEREN
door **Agnete Sørensen**

HET SYMBOOL OP DE VOORKANT

Het symbool op de voorkant – “de volmaakte mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis” (Gen. 1:26) – toont ons het volmaakte gedrag of “het toekeren van de linkerwang, als we op de andere geslagen worden” (Matth. 5:39).

Onderaan op het symbool wordt de ontwikkeling van het dier (oranje) naar de volmaakte mens (geel) getoond. De rechthoekige, oranje gebieden symboliseren onze fysieke aardse levens van geboorte tot dood. De daartussen gelegen kleinere, witgele gebieden tonen dat we ons tussen de fysieke aardse levens in in de geestelijke werelden bevinden. Na ieder verblijf in deze geestelijke werelden begint een nieuw aardse leven, gebaseerd op de eigenschappen en aanleggen die we tijdens de voorafgegane aardse levens ontwikkeld hebben. De oranje en gele bogen laten zien dat ons lot een resultaat van ons eigen denken en handelen in onze voorafgegane en ons huidige aardse leven is.

De grote oranjekleurige boog die van links naar rechts naar het midden loopt, symboliseert een onaangename of zogenoemde ‘slechte’ handeling die tegenover iemand begaan wordt. Deze handeling wordt met vriendelijkheid en begrip beantwoord, wat hier met het hart en de gele boog gesymboliseerd wordt. Het symbool toont zodoende de gehele inwijding van de volmaakte mens in het lots- en levensmysterie, zijn inzicht in het eeuwige leven, in de ontwikkeling en de wet van het lot: “Wat je zaait, zul je oogsten” (Gal. 6:7).

Door deze eeuwige wet leren we allemaal tussen goed en kwaad te onderscheiden. We worden volmaakt en worden “de ware mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis”. Voor een uitgebreidere verklaring zie *Het Eeuwige Wereldbeeld II*, symbool nr. 23.

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *KOSMOS* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren.

Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *HET DERDE TESTAMENT*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is.

Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtereksen wil leren begrijpen.

WERELDGODSDIENST EN WERELDPOLITIEK 1961

door: Martinus

Het mysterie van het dagelijks leven

Voor de allermeeeste mensen over de gehele wereld is hun dagelijks leven een mysterie. Er bestaan enorm veel raadselen. Maar niet alleen het bestaan van deze raadselen veroorzaakt veel verdriet en lijden. Het is ook zo dat veel mensen proberen oplossingen voor deze raadselen te geven, die soms helemaal verkeerd blijken te zijn. Deze verkeerde oplossingen hebben de mensen in veel gevallen in het verderf (zie Matth. 7:13) gestort, omdat ze te goeder trouw hun leven ernaar ingericht hebben en ernaar gehandeld hebben. Hun dagelijkse gedrag is daardoor verkeerd geworden. Ja, deze mensen zijn ronduit ontspoord, wat wil zeggen dat ze een gedrag in praktijk brengen dat, zij het onbewust, hun dagelijks leven - afhankelijk van de aard en omvang van de ontsporing - min of meer tot een lijdensweg maakt of hun een min of meer ongelukkig lot brengt. Dit ontspoorde of verkeerde gedrag van de mensen blijkt uit al die grote en kleine oorlogen die de mensen met hun gedrag, zowel tussen de mensen als tussen de naties en staten onderling, veroorzaken. Wij zijn zojuist (deze lezing verscheen in druk in 1961, vertalers) getuige geweest van oorlogen en hebben revoluties meegemaakt en eindeloze martelingen en gaskamers, verminkingen en terechtstellingen. We hebben zelfs meegemaakt dat moord en

doodslag onder deze omstandigheden wettelijk toegestaan zijn. Wat te denken van de vernietiging van Hiroshima en Nagasaki, waar duizenden mensen weggevaagd werden, om maar niet te spreken van al diegenen die levenslang invalide, geruïneerd en dakloos geworden zijn? Wat te denken van al die mensen die bij ouders geboren worden die in grote ellende en primitieve omstandigheden leven, en die tot aan hun sterfdag een ongelukkig lot of een lot met veel lijden krijgen, terwijl anderen geboren worden voor precies het tegenovergestelde, bij ouders komen die in rijkdom, luxe en welvaart leven? Waarom hebben sommige mensen geen plaats waar ze hun hoofd kunnen neerleggen (zie Matth. 18:20), terwijl anderen enorme vermogens bezitten en zelfs miljardair zijn? Waarom moeten de mensen nieuwe ziekenhuizen bouwen of die uitbreiden ondanks de onvermoeibare arbeid van artsen en wetenschap om de oceaan van ziektes waaraan de mensheid lijdt, te bestrijden? Waarom nemen de ziektegevallen daardoor niet verder af? Waarom al die vernietigende, verminkende en dodelijke oorlogen die de mensheid martelen en schade toebrengen en die het leven tot een tijdperk van de dag-des-oordeels of godenschemering maken? Het is niet zo vreemd dat voor de mensen op aarde het leven een mysterie is.

Waarom oorlogen, godenschemering en lijden?

Met betrekking tot het mysterie van het dagelijks leven wordt het vinden van de oplossing van het levensmysterie het meest fundamentele in het bestaan van de mensheid. In de zeer primitieve of onintellectuele stadia van de mensheid is deze oplossing geen bijzonder groot probleem. De levensopvatting wordt bij deze mensen nog bijna uitsluitend door hun instinct gedragen. Het instinctvermogen is een organisch automatisme dat het leven van de wezen stuurt, zolang in hun ontwikkelingsproces hun intelligentievermogen nog niet tot ontwikkeling gekomen is en dit vermogen daarom slechts min of meer latent is.

Met name het instinctvermogen brengt het leven van de planten voor honderd procent tot stand, en dit vermogen stimuleert ook in

belangrijke mate het leven van de dieren. Dit vermogen brengt ook alle automatische functies in de organismen van de levende wezens tot stand. En, zoals we al eerder vermeld hebben, stimuleert het ook volstrekt automatisch het religieuze gevoel van de nog onintellectuele mens. Dit gevoel is een vermogen om tijdelijk of gedurende de onintellectuele stadia te vermoeden dat er hogere en machtiger levensvormen bestaan dan die van de aardse mensen.

Van deze hogere levensvormen of wezens werd verondersteld dat ze over de krachten in de natuur en in feite ook over de mensen heersten. Terwijl het instinct hen kon laten weten dat er hogere levensvormen of wezens bestonden, kon het hen niet duidelijk maken hoe deze hogere wezens eruit zagen of hoe hun leven verliep. Ze konden zich het bestaan van deze wezens slechts analoog aan hun eigen levensvormen voorstellen. Ze vormden deze wezens daarom naar hun eigen beeld. Ze gingen ervan uit dat deze hogere wezens ook oorlog en strijd voerden net zoals de mensen. Ze gingen ervan uit dat er onder hen goede en slechte wezens waren net zoals onder de mensen. Van deze opvatting van de hogere levensvormen of wezens zijn de begrippen 'goden' en 'duivels' afkomstig. De goden waren de goede wezens en de duivels waren de slechte wezens voor wie ze bang moesten zijn, omdat die immers machtiger waren dan de mensen. Het was daarom belangrijk om in de gunst van de goede wezens: de goden, te komen. Deze opvatting bracht de voorstelling van en de instelling op een 'voorzienigheid' voort. Deze voorstelling en instelling werden tot wat we tegenwoordig 'godsverering' noemen.

Het godsbeeld is zo het dragende fundament geworden voor de opvatting van de moraal van de mensen. Deze moraal bracht weer de wetten voor hun gedrag voort. Omdat dit gedrag dus op hun godsbeeld berustte, moest dit gedrag min of meer onvolmaakt worden, al naargelang dit godsbeeld min of meer onvolmaakt was. Maar hoe kon hun godsbeeld onvolmaakt zijn, als het automatisch door het instinct in de ziel van de mens voortgebracht werd? Alle functies die automatisch door het instinct in het organisme van de wezens en in andere omstandigheden voortgebracht worden, zijn normaliter onfeilbaar in harmonie met de werkelijkheid. Dat klopt, maar we moeten niet vergeten dat het instinctvermogen niet het gehele godsbeeld voortgebracht

Indo-Persische kunst, Bibliothèque Nationale Paris

heeft. Het laat het wezen alleen vermoeden dat er een voorzienigheid of god bestaat, maar beslist niet hoe deze god er in details en in zijn optreden uitziet. Deze kant van het godsbeeld is door het nog zeer primitieve, onvolmaakte of onintellectuele voorstellingsvermogen van de wezens, dat wil zeggen een vermogen waarvan de resultaten intellectueel noch intuïtief zijn, geproduceerd. De voorstellingen van God die de wezens zich met behulp van dit vermogen gevormd hebben, zijn dus onintellectueel en daarom in meer of mindere mate onrealistisch.

Het godsbeeld van de wezens en de hieruit voortvloeiende moraal en gedragingen berustten dus op min of meer onwerkelijke of onware voorstellingen van de absoluut werkelijke of kosmische waarheid of van de oplossing van het levensmysterie. Deze oplossing ligt ook helemaal buiten wat een mens met zijn levensbelevingsvermogen dat louter door instinct en fantasie gedragen wordt, kan vatten of begrijpen.

De moraalopvatting van de wezens werd voortgebracht door hun innerlijke vermoeden van het bestaan van hogere wezens zoals 'goden' en 'duivels'. Dit instinctmatige vermoeden van het bestaan van hogere wezens noemen wij nu 'religieus geloof'. Dit religieuze geloof is de geleidster voor de moraal en het gedrag van alle volken, zolang ze nog geheel onintellectueel zijn en hun leven op hun instinct-, zwaarte- en fantasievermogen moeten baseren.

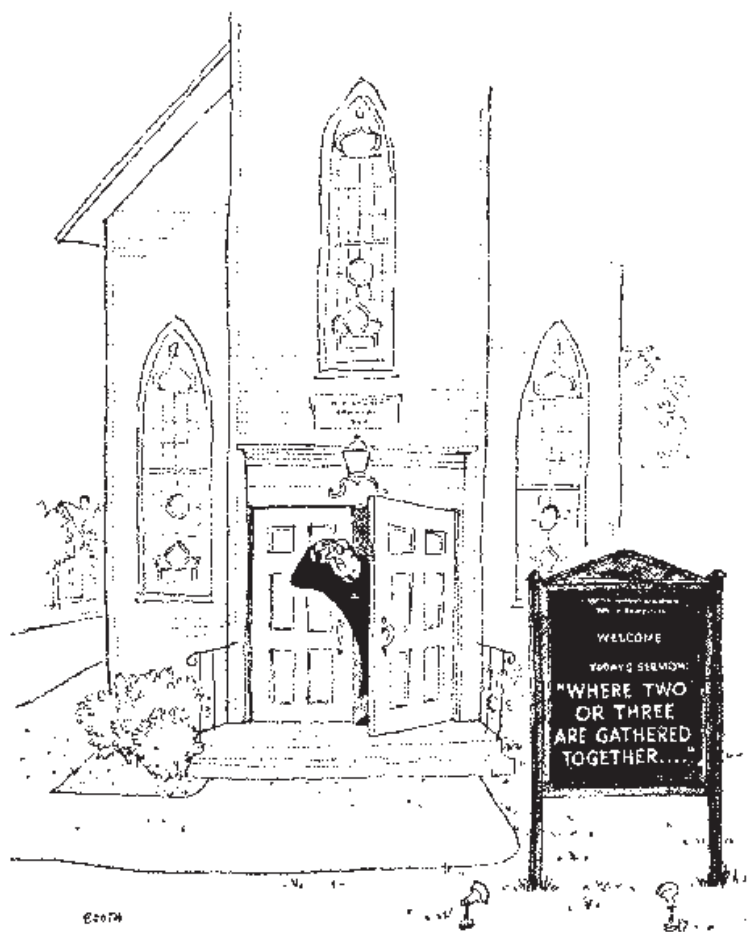
We zien hieraan dat de mensen in de primitieve of onintellectuele ontwikkelingsstadia precies zoals dieren door hun instinctvermogen geleid worden. Het enige verschil is echter dat dieren zich niet bewust zijn van deze leiding. Zij worden niet door een religieus geloof geleid. Hun instinct zegt hen dat te doen wat een levensvoorwaarde voor hen is.

Bij de mensen is het denkvermogen evenwel zodanig ontwikkeld dat zij zich voorstellingen kunnen vormen over het leven, hoewel deze voorstellingen in de primitieve stadia zeer onintellectueel zijn en daardoor in meer of mindere mate verkeerd. Juist het feit dat ze verkeerde voorstellingen hebben, geeft hun primitiviteit of onvolmaakte toestand aan. Het werkelijke ware in het leven van deze wezens was dus slechts hun instinctmatige vermoeden van de aanwezigheid van een hogere macht. Meer of minder onwaar waren de door hun onin-

tellectuele voorstellingsvermogen voortgebrachte opvattingen of beschrijvingen van deze hogere macht in de vorm van goden en duivels en hun dagelijks leven. Het spreekt vanzelf dat zij zich het dagelijks leven van deze reusachtige wezens niet anders konden voorstellen dan dat van henzelf, maar wel in een verschijningsvorm die alle wensdromen vervulde die zij zelf koesterden maar die ze in hun eigen leven niet in vervulling konden doen gaan.

Op die manier ontstond er een ideaalbeeld waarop de mensen hun leven konden instellen. Dit ideaalbeeld moest natuurlijk een verheerlijking zijn van het principe van het doden, want dit principe is immers het heersende levensprincipe in het dierenrijk en ook in de kant van de mentaliteit van de onvolmaakte mens die we het 'dierlijke' in de mens noemen. Een goed voorbeeld van deze idealisering van het principe van het doden door de mensen zien we in de noordse godenleer waarin het doden en zelf gedood worden het hoogste ideaal was. Gebeurde dat niet dan kwam men niet in het walhalla, het 'paradijs' van deze godenleer. Het leven van deze mensen kenmerkte zich door oorlog, roof, plundering, moord en onderdrukking van elkaar. Hoe meer iemand in deze dingen uitblonk, des te meer kwam hij in de gunst van de goden. Dat zo'n dodelijk bestaan een veelheid aan lijdenservaringen moest voortbrengen, spreekt vanzelf. Omdat lijden het humane vermogen, dat wil zeggen het vermogen om sympathie of liefde te voelen, in de mensen voortbrengt, botsen al deze moorden of botst dit moorddadige gedrag met deze nieuwe toestand van hun gevoel. Zij gingen zich idealen voorstellen die beter bij hun beginnende vermogen voor sympathie of naastenliefde pasten. Deze voorstellingen werden uitgewerkt in nieuwe wetten voor het gedrag, die door wereldverlossers verkondigd werden. Zo ontstonden de zogenoemde wereldgodsdiensten.

Bij ons in het westen werd de christelijke wereldgodsdienst de heersende. In deze wereldgodsdienst is het liefdesideaal niets minder dan dat we God moeten liefhebben boven alle dingen en onze naaste als onszelf (Matth. 2:37-40). Bovendien heet het dat we onze naaste niet slechts zevenmaal dagelijks moeten vergeven maar zeventig maal zevenmaal dagelijks (zie Matth. 18:22). En gelijk wij willen dat de mensen ons zullen doen, evenzo moeten wij hun eerst doen (zie Luc. 6:31).

cartoon door Booth

Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want wie naar het zwaard grijpt, zal zelf door het zwaard omkomen (zie Matth. 26:52).

Maar worden deze idealen nu streng door de mensen in het westen nageleefd? Beslist niet. Omdat het naleven van deze idealen de volstrekte voorwaarde is voor het stichten van een werkelijke en absolute vrede op aarde, waarbij elke oorlog, moord, roof, plundering en onderdrukking, terechtstelling, haat en wraak onmogelijk is, is het niet zo vreemd dat het leven van de mensen, ofschoon zij zichzelf 'christenen' noemen, door oorlog, godenschemering en lijden gekenmerkt wordt.

De verkeerde opvatting van de mensen over de idealen van de christelijke wereld

Waarom leven de aanhangers van de christelijke godsdienst de nadrukkelijk voorgeschreven idealen van hun godsdienst niet na? Hoe komt het dat de zogenaamde christelijke volken tot op de dag van vandaag op aarde de beste zijn in het voeren van oorlog? Waarom hebben ze hun naaste niet net zo lief als zichzelf? Waarom behandelen zij andere mensen niet net zoals zij zelf door hen behandeld willen worden (zie Luc. 6:30-31)? Waarom leven ze het gebod van het 'weer op zijn plaats brengen van het zwaard' (zie Matth. 26:25) niet na, en waarom gebruiken ze in plaats daarvan niet alleen het zwaard maar hebben ze bovendien door het beheersen van de atoomkrachten hun vermogen om te doden, te vernietigen en te verminken miljoenen en nog eens miljoenen malen verveelvoudigd? Waarom staan er tijdens de kerkdienst in de christelijke kerken steeds meer banken leeg? Waarom worden steeds meer mensen materialist of goddeloos? Waarom doen de mensen niet alles wat mogelijk is om de christelijke idealen na te leven, waardoor ze de absolute vrede zouden kunnen beleven waar iedereen in feite naar verlangt? Om deze situatie van de mensen te kunnen begrijpen, moeten we terugkijken naar de mentaliteit van de mensen aan wie de christelijke idealen gegeven zijn.

Hoe was de mentaliteit van de mensen voordat de christelijke idealen aan hen verkondigd werden? Die was zodanig dat ze deze

enorm verheven idealen natuurlijk niet in hun volledige vorm konden accepteren. Door hun religieuze instinct wisten ze dat er hogere wezens dan de mensen waren en ze konden ook accepteren dat er een almachtige God was. Dat konden ze wel accepteren. Daar kwam hun instinct hen bij te hulp en stimuleerde hun rotsvaste geloof in juist die ene almachtige God. Omdat ze genoeg van de dodelijke godsdienst van het walhalla hadden, waren ze ook tot op zekere hoogte ontvankelijk voor het humanisme of de naastenliefde die de christelijke idealen voorschreven. Wat dat betreft hebben we echter in de tijd daarna gezien, dat ze helemaal niet bij machte waren deze idealen na te leven. Ze konden noch hun naasten liefhebben als zichzelf, noch ophouden met oorlog voeren en doden. Ten slotte verloren ze het geloof in deze idealen. Toen vormde zich bij hen de voorstelling dat de mensen deze idealen niet konden naleven. Alleen de wereldverlosser, Christus, kon ze naleven. Ze gingen deze idealen toen zo vertolken of in zo'n vorm gieten dat ze beter pasten bij het gedrag dat wel haalbaar voor hen was. De voorstelling van de 'vergeving der zonden' werd ingevoerd en die kon verkregen worden door de kruisiging van Jezus, omdat men zich voorstelde dat deze kruisiging de straf was voor de zonden van de mensen die de wereldverlosser of dit onschuldige wezen op zich genomen had. Door om genade of verggeving te bidden konden de berouwvolle mensen dus gevrijwaard worden voor de gevolgen van het kwaad dat ze begaan hadden.

Dat deze wijziging in de christelijke idealen de mensen niet bepaald kon inspireren om zich van de dodelijke idealen van het verleden af te wenden, is natuurlijk duidelijk. Daarom worden in bepaalde situaties de oorlog en de bijbehorende moordwapens en helse machines gezegend, en moet de wereld vandaag de dag in de oorlogen, moordpartijen, religieuze chaos en goddeloosheid van een godenschemering leven. Dat is echter in feite niets anders dan de vervulling van het tijdperk van de dag des oordeels die door Christus zelf voorspeld is (Matth. 24:1-51).

Honoré Daumier, 1866

De droom van de uitvinder van het naaldgeweer

Wat de dag des oordeels betekent

Wat betekent dan dat tijdperk van de dag des oordeels waar de wereld nu met de oorlogen en revoluties in de twintigste eeuw getuige van is? Wat waren het voor verschrikkingen die we zagen bij de gewelddadige veroveringstochten in de Tweede Wereldoorlog, in de concentratiekampen met hun martel- en gaskamers, hongerdood en andere uiterst gruwelijke handelingen en rassens vervolging, waarvan weerloze mensen, kinderen zowel als volwassenen, ouderen zowel als jongeren, het slachtoffer werden? Betekende deze gehele periode van godenschemering niet een volkomen negeren van alle kosmische christelijke idealen? Was het niet de culminatie van overtredingen van deze goddelijke idealen? In de twintigste eeuw werd aan de mensen op aarde levensrecht een wereld van culminerend 'antichristendom' geopenbaard. Het was een demonstratie in materie, in vlees en bloed, van wat er in een wereld van hoogintelligente mensen gebeurt als ze hun begaafdheid niet gebruiken om de christelijke idealen na te leven zoals ze rechtstreeks uit de mond van de wereldverlosser voorgeschreven zijn, maar deze begaafdheid nota bene gebruiken om een toestand van culminerende overtreding van juist deze hoogste kosmische idealen van het leven te creëren. Helemaal niemand zal het absolute werkelijke leven, dat hetzelfde is als de eeuwige vrede en het hieruit voortvloeiende geluk en de hieruit voortvloeiende zaligheid, kunnen beleven, als hij deze idealen niet naleeft.

Waarom konden de idealen van de christelijke wereld niet verhinderen dat de mensen in dit antichristendom, in deze toestand van de dag des oordeels of hel terecht kwamen? Dat konden ze niet, omdat duidelijk te zien is dat het nooit hun doel geweest is om deze periode van de dag des oordeels of het antichristendom van onze twintigste eeuw te verhinderen.

Het is waar dat de christelijke idealen bijna twee duizend jaar geleden aan de mensen gegeven zijn. Maar net zoals de fysieke of materiële wereld onmogelijk met alleen maar zonneshijn vruchtbaar kan worden, zo kan het mentale of geestelijke continent van de mensheid evenmin vruchtbaar en levend worden met alleen maar mentale of geestelijke zonneshijn. Zonlicht alleen verandert de continenten in

woestijnen. De fysieke aardbodem moet van voedingsstoffen en water voorzien zijn om samen met de warmte en het licht van de zon een vruchtbaar planten-, dieren- en mensenleven te kunnen geven. Evenzo moet de mentale of geestelijke aardbodem van de mensheid ook voorzien worden van water en voedingsstoffen om samen met de mentale of geestelijke zonneshijn - dat wil zeggen de allerhoogste wijsheid of kosmische wetenschap - de geheel volmaakte groei en vruchtbaarheid te kunnen ontplooiën die identiek is met kosmisch bewustzijn en die van de mens “de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis” (Gen. 1:26-27) maken.

De mentaliteit van de mensen kan dus niet met enkel en alleen informatie veranderd worden. Wil informatie ook maar iets voor het gedrag van iemand kunnen betekenen, dan moet hij al een bepaalde hoeveelheid ervaringen in het betreffende gebied opgedaan hebben. Op de vragen die dan binnen zo'n ervaringsgebied kunnen ontstaan, kan het wezen door informatie antwoord krijgen. Voor het accepteren van de hoge idealen voor naastenliefde van de wereldverlosser bezat de mensheid niet het soort ervaringen dat haar geheel ontvankelijk voor deze idealen kon maken. Dat soort ervaringen doet de mensheid dus juist op in de vorm van de lijdenservaringen die in het tijdperk van de dag des oordeels hun culminatie bereiken. Alle lijdenservaringen die de mensen al doorgemaakt hebben en alle lijdenservaringen die ze nog moeten doormaken, zullen hen het vermogen tot humaniteit geven dat de christelijke idealen of de hoogste analyses van het leven actueel zal maken.

Godsdienst en politiek zijn identiek

In ons beknopte overzicht over de zogenaamde christelijke wereld hebben we gezien dat de mensen het christendom steeds meer de rug toekeren. Iets dergelijks doet zich ook bij de andere wereldgodsdiensten voor. In de mate waarin het intelligentievermogen van de wezens zich ontwikkelt, verzwakt hun religieuze instinct. Met dit verzwakken verliezen ze het vermogen om in de overgeleverde religieuze idealen te geloven en worden dan steeds meer door politieke idealen geleid.

Wat verstaan we dan onder ‘politiek’? Politiek is niets anders dan een nieuwe variatie van het religieuze principe. Deze nieuwe uitloper van het religieuze principe is materialistisch. Politiek beperkt zich voornamelijk tot gewone fysieke idealen, de verbetering van regeringsvormen en maatschappelijke omstandigheden, de verheffing van de cultuur en het oprichten van instellingen voor het algemeen nut, voor uitkeringen aan invaliden en ouden van dagen en de bevordering van onderwijs, gezondheidszorg en veel ander cultuurgoed en dergelijke. Bovendien zet zij zich in voor politie en rechtswezen en daarmee voor orde en gezag in de staat of natie, en ook voor de verbindingen met andere landen, import en export, militaire betrekkingen, afspraken en overeenkomsten op grote schaal. We zien hieraan dat deze variatie van de religiositeit veel actiever is, ofschoon zij materialistischer is dan de godsdienst.

Terwijl godsdienst meer door het instinct gedragen wordt, wordt politiek daarentegen meer door de intelligentie gedragen. Het intelligentievermogen heeft dus deze nieuwe variatie van de religiositeit voortgebracht. Het intelligentievermogen moest tot ontwikkeling komen, voordat het humane vermogen tot ontwikkeling kon komen, omdat laatstgenoemd vermogen alleen maar door lijdenservaringen voortgebracht kon worden en kon groeien of zich ontwikkelen. Het feit dat de wezens intelligentie kregen voordat ze een noemenswaardig vermogen tot humaniteit of naastenliefde hadden, heeft er juist voor gezorgd dat ze experts in het ontplooiën van de duisternis of het dierlijke principe in buitenproportionele vorm werden. Hierdoor gingen ze verschijnen als wezens die noch tot de dieren, noch tot de volmaakte mensen behoorden. Hier zien we de wezens met duivelbewustzijn voor ons.

Dit duivelbewustzijn heeft dan weer tot gevolg gehad dat de sterksten de zwakkeren konden onderdrukken. Het leven ging in werkelijkheid verlopen volgens het principe van het recht van de sterkste, ook al werd er wel een wets- en rechtswezen ingesteld. Omdat het tijdperk van de dag des oordeels echter een levensvoorwaarde voor de wezens is om zich tot een volmaakt liefdeswezen te kunnen ontwikkelen, gaan we dus zien dat er een goddelijk wereldplan bestaat. De vele maatschappelijke zegeningen die de politiek voortgebracht heeft

en waarvan zij er steeds meer zal voortbrengen, vormen dus de eerste humane vruchten van de verschrikkingen van de dag des oordeels.

We zien dat de politiek van een bepaald land niet meer geïsoleerd kan blijven van andere landen maar steeds meer met hun politiek verbonden raakt. Politiek wordt dus wereldpolitiek. Van deze wereldpolitiek zien we de gevolgen in de vorm van de Verenigde Naties, en van al die vele andere politieke overeenkomsten zoals handelsovereenkomsten, toeristenafspraken, vredesverdragen en heel veel andere soorten overeenkomsten en samenwerkingsverbanden. De wereld is al één verenigde natie aan het worden, waarin alle landen, zowel de grootmachten als de kleine landen, provincies zijn. De omwentelingen in bijvoorbeeld Afrika, Azië en China zijn niets anders dan schakels in het scheppen van het evenwicht waarin alle landen uiteindelijk ten opzichte van elkaar moeten komen.

Dat dit niet zonder oorlogen en lijdenservaringen kan plaatsvinden, is aan de gebrekkige humaniteit van de wezens te wijten. Maar die zal nu juist door hun oorlogszuchtige instelling en onbegrip oftewel hun gebrek aan kennis over het goddelijke wereldplan ontwikkeld worden. Voor de mensen die geen oorlog wensen, is er geen reden om zich zorgen over hun toekomst te maken, voor zover ze tenminste zelf geen mensen en dieren vermoorden en doodslaan. We moeten wat dat betreft in gedachte houden dat het voor de mens geen levensvoorwaarde is om dieren te doden om te kunnen leven.

Wij zijn dus getuige van de voltrekking van een groot goddelijk plan voor de mensheid. Zij wordt stap voor stap verder geleid in haar ontwikkeling naar steeds grotere humaniteit of liefde, waardoor de wereld één staat, één volk, één natie zal worden. Dit alles zal zo'n buitengewoon grote zegen voor de mensheid zijn, dat het datgene wat zij met haar huidige fantasie kan bevatten, ver overtreft.

Iedereen is mede-eigenaar van de aarde. Geen kapitalisten, geen bazen en geen ondergeschikten, geen winkels, geen behoefte meer aan geld. Iedereen beschermt iedereen, we houden allemaal van elkaar. De grondtoon van het heelal: liefde, is de dagelijkse levenssfeer in de wereldstaat geworden. In de staat van de toekomst zal het arbeidsvermogen van de mens vergelijkbaar zijn met wat nu een miljoenenvermogen is. De wereldpolitiek zal echter ook de materiële

wetenschap stimuleren, en de humaniteit zal de geesteswetenschap of kosmologie zodanig stimuleren dat de materiële wetenschap en de wetenschap van de intuïtie oftewel de kosmische analyses tot één grote goddelijke wetenschap verenigd zullen zijn. Dan zal de wereldstaat het nieuwe paradijs op aarde oftewel “het Koninkrijk der hemelen” (Luc. 17:21) worden. De mensen zullen het paradijs dus al op het fysieke bestaansvlak beleven. De verloren zoon zal dan weer met zijn Vader verenigd zijn (Luc. 15:11-32).

Dit artikel met de Deense titel 'Verdensreligion og verdenspolitik' is opgenomen in het Deense boekje nr. 12.

Uit het boek *Martinus, zoals we hem ons herinneren*

AGNETE SØRENSEN
lerares

Het was in de zomer van 1921. Ik was een schoolmeisje van ongeveer 9 jaar en woonde bij mijn ouders in Frederiksberg (stadsdeel van Kopenhagen). Het adres was Pile Allé 7H, waar we in de benedenverdieping van een appartementengebouw woonden. Ik had een paar lieve ouders, ze heetten Christine en Ole Sørensen. Ik had ook een jonger zusje, Emilie.

Mijn vader was parkwachter in Frederiksberg Have en in Søndermarken.

Frederiksberg Have is een heel groot park met grachten, waarin je 's zomer kunt varen met bootjes en waarop je 's winters kunt schaatsen.

Mijn vader nam me soms mee naar het park waar hij dan over de natuur, de vogels, over de vlugge eekhoortjes in de bomen en over de eenden met hun jongen vertelde.

Een paar jongetjes liepen eens in het park en speelden met een bal. Een van hen vroeg mij: “Was die aardige parkwachter je vader? Hij scheldt ons nooit uit!”

Nee – dat deed hij niet; hij kon best iets op een heel besliste toon zeggen, maar hij schold nooit.

Mijn moeder had een broer, oom Lasse, die op Amager (een eiland vóór Kopenhagen) woonde. Zijn echte naam was Lars Nibelvang. Hij kwam zo nu en dan bij ons op bezoek.

Op een dag vertelde hij over een merkwaardige man, die hij ontmoet had. Hij heette Martinus, was dertig jaar oud en werkte op een kantoor. Hij was buitengewoon sympathiek en had een rustgevende en veredellende invloed op iedereen in zijn omgeving.

Oom Lasse, die zijn hele leven een zoekende ziel was geweest, vertelde dat Martinus onlangs een uiterst merkwaardige geestelijke ervaring had gehad, die hem een ‘kosmische helderziendheid’ had gegeven. Hij voelde nu dat hij van Martinus antwoord kon krijgen op de vele geestelijke vragen die hem altijd bezig hadden gehouden. Hij was ervan overtuigd dat Martinus een grote persoonlijkheid was, die eens oneindig veel voor onze ontwikkeling zou gaan betekenen.

Mijn moeder plaagde oom Lasse een beetje, want zij wist immers, dat hij al eerder heel enthousiast over iemand of iets geweest was. Ze stelde hem echter voor, dat hij de volgende zondagmiddag zijn nieuwe vriend naar ons zou meenemen. Zij wilde hem ook graag leren kennen.

Het werd zondag, en moeder was druk in de weer met het dekken van een mooie koffietafel in de woonkamer. Nu stond zij bij het keukenraam en keek de straat in. Daar kwam oom Lasse, begeleid door een jongeman, en dat moest natuurlijk Martinus zijn. Zij zag dat ze even stilhielden en naar hun mooie voortuintje keken.

Het was alsof de beide mannen konden merken dat mijn moeder naar hen keek, want nu keken ze allebei omhoog. Mijn moeder heeft dikwijls over deze eerste ontmoeting met Martinus gesproken. Het had haar een schok gegeven, toen zij zijn blik ontmoette, en zij merkte dat de rillingen over haar rug liepen.

Nu was mijn moeder overtuigd – het *was* een zeer merkwaardige man, die mijn oom Lasse ontmoet had.

Vanaf die dag werd Martinus een veelgeziene gast bij ons thuis; of samen met oom Lasse of alleen. Hij ging deel uitmaken van ons gezin.

Op een dag kwam er een kamertje vrij op de tweede etage in ons appartementengebouw. Mijn ouders huurden het, en Martinus verhuisde ernaartoe. Mijn vader hielp hem met de verhuizing en mijn moeder probeerde met onze bescheiden middelen het kamertje een beetje gezellig te maken.

Martinus heeft ongeveer 7 jaar in dit bescheiden kamertje gewoond. Hier had hij de rust voor zijn werk. Hier tekende hij enkele van zijn eerste symbolen en hier maakte hij zijn eerste opzet voor *Livets Bog* nr. 1.

Ik was pas 9 jaar toen ik Martinus voor de eerste keer ontmoette. Ik woonde met mijn ouders en jongere zusje in een appartementengebouw aan Pile Allé in Frederiksberg. Via mijn oom, Lars Nibelvang, leerden mijn ouders Martinus kennen. Ze bezorgden hem een kamertje direct onder het dak, waarin hij ongeveer zeven jaar woonde. Op de ene foto sta ik samen met mijn zuster en op de andere zie je ons huis.

Mijn moeder zorgde hartelijk en toegewijd voor hem; hij at bij ons en mijn moeder waste en verstellde zijn kleren.

Als oom Lasse op bezoek kwam, mochten we de laatste symbolen van Martinus zien. Ze werden meestal vertoond als lichtbeelden op een witte laken dat aan de muur was opgehangen. Oom Lasse begreep de verklaring die Martinus gaf niet altijd meteen, zodat er soms langdurige discussies konden ontstaan.

Martinus werd de best denkbare speelmakker voor mij en mijn zusje Emilie. Als hij zijn lichtbeelden had laten zien, kon het gebeuren dat hij voor de lichtbundel ging staan en schaduwbeelden met zijn handen maakte. Of hij ging op de divan liggen en maakte zich stijf. En dan moesten wij twee meisjes proberen hem aan het lachten te krijgen door hem te kietelen. Dat lukte ons niet altijd, maar op een dag zei hij: “Ik kan jullie nu nog aan, maar als jullie een broertje krijgen, geloof ik dat ik dat niet langer kan!”

Mijn moeder wilde graag weten wat hij bedoelde met dat wij een broertje zouden krijgen. Zij had absoluut niet de bedoeling nog meer kinderen te krijgen.

Maar het jaar daarop kregen we toch een broertje!

Mijn moeder en Martinus konden bijna elkaars gedachten lezen. Als zij het avondeten klaar had, vroeg ik, of ik Martinus zou halen.

“Nee, dat is niet nodig, hij komt er zo aan!”

En kort daarna hoorden we een paar snelle stappen die de trap vanaf de tweede etage afkwamen.

Eens gebeurde het dat mijn moeder een zware griep kreeg. We staken elkaar aan, en al vlug moest de hele familie het bed in. Ook ons broertje Richard, en hij was waarschijnlijk degene die het het zwaarst te pakken had.

Mijn moeder sliep toen in de woonkamer. In de loop van de nacht werd zij enkele keren wakker. Slaapdronken zag zij dat Martinus met de kleine in zijn armen op en neer liep. Ze zei toen zachtjes bij zichzelf: “Ik hoef niet bang te zijn, mijn jongen is in goede handen!”

’s Ochtends liep een vriendin van mijn moeder, die in hetzelfde gebouw woonde, bij ons binnen. Zij zag dat de jongen rustig in

zijn bed lag te slapen. Zij voelde zijn voorhoofd. Dat was niet warm meer. Hij werd wakker en glimlachte. “Hij is gezond”, zei zij en tilde hem op.

Mijn moeder bedankte Martinus en vertelde hem dat ze hem in een koortsvisioen als lichtende gestalte gezien had. Martinus antwoordde slechts, dat hij tot de voorzienigheid gebeden had om hulp en dat zijn gebed verhoord was.

Martinus begon nu langzamerhand onder geestelijk geïnteresseerde mensen een bekend persoon te worden. Hij werd dikwijls uitgenodigd bij invloedrijke personen, die talrijke vragen hadden, en hij ontving veel brieven.

Een familie bezorgde hem een etage, en hij kreeg nu een nette en gezellige woning in Lykkesholms Allé.

Voordat hij verhuisde uit Pile Allé zei hij: “Nu breekt er een tijd aan waarin we elkaar niet meer zoveel zullen zien. Ik zal veel mensen ontmoeten, en ik zal veel te doen krijgen. Maar jullie moeten weten, dat ik jullie en jullie liefde nooit zal vergeten. We zullen nooit gescheiden worden. Jullie hebben me een thuis gegeven, dat ik nergens anders had kunnen krijgen!”

We begrepen wat hij bedoelde.

In de loop van enkele jaren begon er nu een nieuwe tijd voor Martinus. Hij hield openbare lezingen. Hij kreeg een secretaris. Hij startte een uitgeverij en stichtte een vakantiecentrum. Hij gaf boeken en een tijdschrift uit.

Zijn bezoeken aan ons werden steeds zeldzamer.

Maar op een dag in juli 1932 kwam hij bij ons op bezoek. Hij overhandigde ons het eerste exemplaar van *Livets Bog* nr. 1, opgedragen aan mijn moeder.

Later zei mijn moeder: “Ik begrijp niet alles wat er in dat boek staat. Mijn leven berust op het geloof van mijn kinderjaren!”

En met dat geloof stierf zij.

Zij sliep met liefdevolle gedachten voor iedereen in. Maar zij hield het allermeest van Martinus, en van zijn boek.

Martinus op 31 jarige leeftijd

Zomer 1921

cartoon van: Mundo Quino

COLOFON

Copyright: Martinus Instituut
Kopenhagen Denemarken

Weergave van tekst- en beeldmateriaal
uitsluitend na schriftelijke toestemming
van het Martinus Instituut.

Redactie: G. Oude Groen
A. Stroobant
W. Klusman

Prijs: voor 4 nummers per jaar € 17.50
Informatiemateriaal wordt gratis
toegestuurd.

Stichting Martinus Centrum
Groot Hertoginnelaan 67
2517 ED Den Haag

Telefoon: 070 - 427 14 97
070 - 360 96 32

Postbank rek.nr.: 266 46 92

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Kamer van Koophandel 41154618